

[Jes Schmidt.]

nu her, kan vi godt være klar over, at der ikke findes nogen patentløsning. Men CD-gruppen vil dog gerne støtte en grundig undersøgelse af problemet om ministerkontrol og om folketingets kontrol med benyttelse af skatteydernes penge. Dette problem tror jeg ikke vi kan løse i denne runde, det bliver ved at være en permanent opgave for alle borgere her i landet. Derfor kan vor gruppe også støtte det forslag om motiveret dagsorden, som hr. Lysholt Hansen har fremsat, men vi synes, at det er for bredt formuleret, og vi synes vedrørende det ændringsforslag, hr. Poul Hartling har stillet, at det er for stor ære at gøre hr. Thorsen at nævne ham i et dagsordensforslag i folketinget.

I Thorsensagen ser vi — og det er det beskæmmende for filminstituttet — at nogle enkeltpersoner faktisk prøver på at gøre nar af samfundet. De opkaster sig til overdommere og håner direkte anderledes tænkende. De, der har haft lejlighed til at se de akter, som har været grundlag for bedømmelsen af projektet, vil sikkert tiltræde det, jeg her har sagt. Det kan ikke tolereres og slet ikke belønnes med en statsgaranti til en film, der — og det bør vi vist ikke glemme — af mange opfattes som en hån mod det, som er deres livsgrundlag.

Wilhelm (VS):

Den forespørgsel, der er anmeldt her — det har andre allerede været inde på — er jo så generelt formuleret, at man må spørge sig selv, eller måske forespørgerne, om det er bevidst eller om det er galsindet, der er løbet af med dem endnu en gang: om regeringen vil foranledige, at der gennemføres en ordning for bevillinger, så en minister altid inden for sit administrationsområde kan hindre en bevillings gennemførelse. Der er simpelt hen ingen grænser for, hvad det dér kan bruges til. Der er givet nogle eksempler, og det skal jeg derfor forskåne for at komme med flere af, men jeg vil da gerne vide: er det bevidst, at man har gjort det så ubetinget, så generelt, eller er det simpelt hen, som vi tidligere har set det i denne samling, det politiske had, der er løbet af med folk, der ellers både har juridisk uddannelse og, som det blev sagt,

er tidligere finansminister og skulle kende det her med bevillingspraksis?

Den aktuelle anledning er jo klar nok. Det virker på mig aldeles proportionsforvrængende, når man taler om terrorgrupper, når man taler om den bevidste undergravning af samfundet, og man så ser på, hvad der er den aktuelle anledning til denne forespørgsel. Det er en bevilling på 20.000 kr. til en teatergruppe, der hedder „Solvognen“, og det er en bevilling eller en statsgaranti på 900.000 kr. til Thorsens Jesusfilm. Og så taler man om terrorgrupper og om undergravning af samfundet og bruger disse to eksempler til at prøve at overføre den tyske hetzstemning til danske forhold. Det er simpelt hen fantastisk.

Lad os se lidt på de to anledninger. I tilfældet „Solvognen“ var der jo tale om rent politisk magtmisbrug over for andre synspunkter. Det blev afsløret, efterhånden som affæren rullede frem. Denne sag blev rejst her af partier i folketinget, før der forelå nogen som helst sigtelse mod de mennesker, der havde modtaget bevillingen. Den blev først rejst på grundlag af, at man bekymrede sig om, hvorvidt der nu var tale om litteratur. Man glemte ganske enkelt, at det behøvede der ikke at være tale om. Man glemte, at man selv havde været med til at foretage en lovrevision i 1969, og man sad og fumlede med loven fra 1964 og sagde: hvis ikke der er tale om litteratur, så er de her penge ulovlige. Men da vi så kom og viste: ja men det passer jo ikke, der er lavet en revision i 1969, der er ikke noget krav om, at det skal være litteratur, der er ingen, der har påstået, at det er litteratur, så skiftede man simpelt hen argumentation, og så begyndte man at rejse tvivl om, hvorvidt det nu var skabende eller udøvende. Så skulle hele affæren køres igen på sådan et formalia, der i virkeligheden dækkede over en politisk uenighed om, hvorvidt det nu opfyldte kriterierne om at være skabende, eller om det snarere var udøvende.

Det var stadig væk før der var rejst sigtelse. Så kom sigtelsen, og så begyndte man at snakke om tyveri. Det viste sig så, at det gik sigtelsen slet ikke på. Det havde man ikke kunnet få nogen til at anmelde. Den gik på simpel gadeorden, og så benyttede man det. Og fortsat: selv efter